Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi razširjeni senat)

z dne 13. decembra 2018 *

(Besedilo, popravljeno s sklepom z dne 21. marca 2019)

„Nepogodbena odgovornost – Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi proti Iranu – Zamrznitev sredstev – Vključitev in ohranitev imena tožeče stranke na seznamih oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi – Premoženjska škoda – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-558/15,

Iran Insurance Company s sedežem v Teheranu (Iran), ki jo zastopa D. Luff, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata B. Driessen in M. Bishop, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata F. Ronkes Agerbeek in R. Tricot, agenta,

intervenientka,

katere predmet je predlog na podlagi člena 268 PDEU za povrnitev nepremoženjske in premoženjske škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi sprejetja Sklepa Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL 2010, L 281, str. 81), Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1), Sklepa Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2011, L 319, str. 71), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2011, L 319, str. 11) in Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1), s katerimi je bilo ime tožeče stranke vpisano in ohranjeno na seznamih oseb in subjektov, za katere so veljali omejevalni ukrepi,

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi razširjeni senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen in U. Öberg, sodniki,

sodna tajnica: N. Schall, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 20. marca 2018

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

1 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, uvedenih za izvajanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ta ustavila dejavnosti, nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).

2 Tožeča stranka, Iran Insurance Company, poznana tudi pod imenom Bimeh Iran, je iranska zavarovalnica.

3 Varnostni svet Združenih narodov je 9. junija 2010 sprejel Resolucijo 1929 (2010), s katero je bilo razširjeno področje uporabe omejevalnih ukrepov, uvedenih s prejšnjimi resolucijami 1737 (2006) z dne 27. decembra 2006, 1747 (2007) z dne 24. marca 2007 in 1803 (2008) z dne 3. marca 2008, ter s katero so bili uvedeni dodatni omejevalni ukrepi proti Islamski republiki Iran.

4 S Sklepom Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL 2010, L 195, str. 39) je bilo ime tožeče stranke vpisano na seznam v Prilogi II k temu sklepu.

5 Ime tožeče stranke je bilo zato vpisano na seznam v Prilogi V k Uredbi Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 103, str. 1).

6 Vpis imena tožeče stranke na seznam iz točke 5 zgoraj je začel veljati na dan objave Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL 2010, L 195, str. 25) v *Uradnem listu Evropske unije*, in sicer 27. julija 2010. Učinek tega vpisa je bil zamrznitev sredstev in gospodarskih virov tožeče stranke (v nadaljevanju: omejevalni ukrepi).

7 Vpis imena tožeče stranke na seznama, navedena v točkah 4 in 5 zgoraj, je temeljil na teh razlogih:

„[Tožeča stranka] je zavarovala nakup različnih predmetov, ki se lahko uporabijo v programih, proti katerim so bile uvedene sankcije v skladu z [Resolucijo 1737 Varnostnega sveta]; kupljeni zavarovani predmeti vključujejo rezervne dele za helikopterje, elektroniko in računalnike, ki se uporabljajo v zrakoplovih in za navigacijo raket.“

8 Tožeča stranka je z dopisom z dne 9. septembra 2010 Svetu Evropske unije predlagala, naj ponovno preuči vpis njenega imena na zadevna seznama glede na informacije, ki mu jih je sporočila. Zahtevala je tudi predložitev dokazov, ki ta vpis upravičujejo. Nazadnje je predlagala svoje zaslišanje.

9 Svet je s Sklepom 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP (UL 2010, L 281, str. 81) po preučitvi položaja tožeče stranke njeno ime ohranil na seznamu v Prilogi II k Sklepu 2010/413 z učinkom istega dne.

10 Ob sprejetju Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1) je bilo ime tožeče stranke z učinkom od 27. oktobra 2010 vpisano na seznam v Prilogi VIII k tej uredbi.

11 Svet je z dopisom z dne 28. oktobra 2010, ki ga je tožeča stranka prejela 23. novembra 2010, to obvestil, da morajo po preučitvi njenega položaja glede na pripombe iz dopisa z dne 9. septembra 2010 zanjo še vedno veljati omejevalni ukrepi.

12 Tožeča stranka je z dopisom z dne 28. decembra 2010 izpodbijala dejanja, ki ji jih očita Svet. Zaradi izvrševanja svoje pravice do obrambe je zahtevala vpogled v spis.

13 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 7. januarja 2011 vložila tožbo v bistvu zaradi razglasitve ničnosti seznamov, navedenih v točkah 4 in 5 zgoraj, v delu, v katerem se nanašata nanjo. Ta tožba je bila vpisana pod opravilno številko T-12/11.

14 Svet je z dopisom z dne 22. februarja 2011 tožeči stranki posredoval izvlečke, ki se nanašajo nanjo in ki izhajajo iz predlogov za vpis, ki so jih posredovale države članice, kot so navedeni v njegovih spremnih dopisih, označenih z referencama 13413/10 EXT 6 in 6726/11.

15 Tožeča stranka je z dopisom z dne 29. julija 2011 znova izpodbijala obstoj dejanj, ki ji jih pripisuje Svet.

16 Svet je s Sklepom 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2011, L 319, str. 71) in Izvedbeno uredbo (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2011, L 319, str. 11) po ponovni preučitvi položaja tožeče stranke ohranil njeno ime na seznamih v Prilogi II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in v Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010 z učinkom od 1. oziroma 2. decembra 2011.

17 Svet je z dopisom z dne 5. decembra 2011 tožečo stranko obvestil, da morajo zanjo še naprej veljati omejevalni ukrepi.

18 Tožeča stranka je z dopisom z dne 13. januarja 2012 ponovno zahtevala vpogled v spis.

19 Svet je z dopisom z dne 21. februarja 2012 tožeči stranki posredoval dokumente, ki se nanašajo na „sklep […] z dne 1. decembra 2011 o ohranitvi omejevalnih ukrepov [zoper njo].“

20 Sklep Sveta 2012/35/SZVP z dne 23. januarja 2012 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2012, L 19, str. 22) je začel veljati na dan sprejetja. S členom 1, točka 7, tega sklepa je bil s tem zadnjenavedenim datumom spremenjen člen 20 Sklepa 2010/413 med drugim tako, da je bilo uvedeno novo merilo, ki zadeva zlasti finančno podporo iranski vladi. Isto merilo je bilo vključeno v člen 23(2)(d) Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1).

21 Ob sprejetju Uredbe št. 267/2012 je bilo ime tožeče stranke iz istih razlogov, kot so omenjeni v točki 7 zgoraj, z učinkom od 24. marca 2012 vpisano na seznam v Prilogi IX k navedeni uredbi (v nadaljevanju skupaj s seznamoma v Prilogi II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, in v Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010: sporni seznami).

22 Tožeča stranka je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 4. junija 2012, svoje predloge v zadevi T-12/11 prilagodila tako, da z njimi v bistvu zahteva razglasitev ničnosti vseh spornih seznamov v delu, v katerem se nanašajo nanjo.

23 Splošno sodišče je s sodbo z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401), med drugim razglasilo ničnost spornih seznamov v delu, v katerem se nanašajo na tožečo stranko, ker naj ne bi bili podprti z dokazi. Ker zoper to sodbo ni bila vložena nobena pritožba, je ta postala pravnomočna.

24 Svet je s Sklepom 2013/661/SZVP z dne 15. novembra 2013 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2013, L 306, str. 18) in Izvedbeno uredbo (EU) št. 1154/2013 z dne 15. novembra 2013 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2013, L 306, str. 3) ohranil v veljavi omejevalne ukrepe, ki so bili zoper tožečo stranko sprejeti na podlagi novega merila, zlasti finančne podpore iranski vladi. Ta akta sta začela veljati 16. novembra 2013, na dan njune objave v Uradnem listu.

25 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 29. januarja 2014 vložila tožbo za razglasitev ničnosti aktov z dne 15. novembra 2013, s katerima so bili ohranjeni omejevalni ukrepi zoper njo. Ta tožba je bila vpisana pod opravilno številko T-63/14.

26 Splošno sodišče je s sodbo z dne 3. maja 2016, Iran Insurance/Svet (T-63/14, neobjavljena, EU:T:2016:264), tožbo zavrnilo in tožeči stranki naložilo plačilo stroškov.

27 Tožeča stranka je z dopisom z dne 25. julija 2015 Svetu predložila predhodni odškodninski zahtevek za škodo, ki naj bi ji nastala zaradi omejevalnih ukrepov, sprejetih zoper njo na podlagi Izvedbene uredbe št. 668/2010 in Sklepa 2010/413. Svet na ta dopis ni odgovoril.

II. Postopek in predlogi strank

28 Tožeča stranka je 25. septembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Zadeva je bila zaradi povezanosti dodeljena prvemu senatu Splošnega sodišča.

29 Svet je 15. januarja 2016 vložil odgovor na tožbo.

30 Evropska komisija je 16. marca 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Sveta.

31 Svet je 14. aprila 2016 vložil svoje stališče o predlogu za intervencijo. Tožeča stranka stališča o tem predlogu ni vložila v določenem roku.

32 Tožeča stranka je 13. maja 2016 vložila repliko.

33 S sklepom predsednika nekdanjega prvega senata Splošnega sodišča z dne 18. maja 2016, sprejetim v skladu s členom 144(4) Poslovnika Splošnega sodišča, je bila Komisiji dovoljena intervencija v tem sporu.

34 Svet je 8. julija 2016 vložil dupliko.

35 Komisija je 19. julija 2016 vložila intervencijsko vlogo. Svet in tožeča stranka sta 7. septembra oziroma 11. oktobra 2016 vložila stališči o tej vlogi.

36 Splošno sodišče (prvi senat) je na predlog sodnice poročevalke sprejelo ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank glede morebitne prekinitve postopka do izdaje odločbe Sodišča, s katero bo končan postopek v zadevi C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Svet. Glavni stranki sta svoji stališči v zvezi s tem predložili v določenem roku.

37 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila, je bila sodnica poročevalka na podlagi člena 27(5) Poslovnika razporejena v prvi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

38 Ob upoštevanju stališč glavnih strank je predsednica prvega senata Splošnega sodišča s sklepom z dne 10. oktobra 2016 odločila, da postopek v tej zadevi prekine.

39 Po razglasitvi sodbe z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), je Splošno sodišče (prvi senat) na predlog sodnice poročevalke sprejelo ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank glede posledic, ki po njunem mnenju iz te sodbe izhajajo za to zadevo. Glavni stranki sta svoji stališči v zvezi s tem podali v določenem roku.

40 Tožeča stranka je z dopisom, ki je bil 12. julija 2017 predložen v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagala, naj se opravi obravnava v skladu s členom 106(1) Poslovnika.

41 Splošno sodišče je na podlagi člena 28 Poslovnika in na predlog prvega senata 14. decembra 2017 odločilo, da to zadevo odstopi v odločanje razširjeni sestavi.

42 Splošno sodišče je na predlog sodnice poročevalke odločilo, da začne ustni del postopka, da pridobi stališča glavnih strank glede morebitne združitve te zadeve z zadevo T-559/15, Post Bank Iran/Svet, za ustni del postopka in da strankam zastavi nekatera vprašanja. Stranke so te zahteve izpolnile v predpisanih rokih.

43 Predsednica prvega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 9. februarja 2018 odločila, da se ta zadeva združi z zadevo T-559/15, Post Bank Iran/Svet, za ustni del postopka.

44 Stranke so na obravnavi 20. marca 2018 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča. Tožeča stranka je v odgovorih zlasti izpostavila nezakonitost, ki je bila ugotovljena v sodbi z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401), in ki jo je navajala v utemeljitev svojega odškodninskega zahtevka, kar je bilo vneseno v zapisnik obravnave.

45 Tožeča stranka v tožbi Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

– Svetu naloži, naj ji zaradi povračila premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala, ker je bilo njeno ime od julija 2010 do novembra 2013 na podlagi Sklepa 2010/644, Uredbe št. 961/2010, Sklepa 2011/783, Izvedbene uredbe št. 1245/2011 in Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: sporni akti) nezakonito vpisano na sporne sezname, plača odškodnine v višini 4.774.187,07 EUR, 84.767,66 GBP (približno 94.939 EUR) in 1.532.688 USD (približno 1.318.111 EUR), pri čemer se lahko v postopku določi kateri koli drug znesek;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

46 Tožeča stranka je v fazi replike in svojih stališč glede intervencijske vloge svoje odškodninske zahtevke spremenila, tako da zdaj za povračilo nastale nepremoženjske in premoženjske škode zahteva odškodnine v višini 3.494.484,07 EUR, 84.767,66 GBP (približno 94.939 EUR), 33.945 milijonov IRR (približno 678.900 EUR) in 1.532.688 USD (približno 1.318.111 EUR) ter vse druge zneske, ki jih je mogoče določiti v postopku.

47 Svet Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

– tožbo deloma zavrže zaradi nepristojnosti za odločanje o njej, v preostalem pa naj jo zavrže kot očitno nedopustno ali vsekakor zavrne kot očitno neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

48 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo v celoti zavrne.

III. Pravo

A. Pristojnost Splošnega sodišča

49 (Popravljeno s sklepom z dne 21. marca 2019) Svet, ki ga podpira Komisija, v dupliki meni, da v delu, v katerem tožeča stranka svoj odškodninski zahtevek opira na nezakonitost vpisa njenega imena na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, Splošno sodišče ni pristojno za odločanje o tej tožbi, ker naj člen 275, drugi odstavek, PDEU Splošnemu sodišču ne bi dajal pristojnosti, da odloča o odškodninskem zahtevku, ki temelji na nezakonitosti akta, ki spada v okvir skupne zunanje in varnostne politike (SZVP).

50 Tožeča stranka v pisnih odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) navaja, da je ugovor nedopustnosti Sveta nedopusten, ker naj bi bil prepozen in ker naj ne bi bil utemeljen, saj so bili akti SZVP v tem primeru izvedeni z uredbami, sprejetimi na podlagi člena 215 PDEU.

51 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba ugovor nedopustnosti, ki je bil naveden v fazi duplike, medtem ko bi bil lahko naveden že v fazi odgovora na tožbo, šteti za prepozen (glej v tem smislu sodbo z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, točka 29). Ta ugovor nedopustnosti, ki bi ga lahko Svet navajal že v fazi odgovora na tožbo, je tako prepozen in kot tak nedopusten.

52 Vendar pa lahko Splošno sodišče v skladu s členom 129 Poslovnika po uradni dolžnosti in po opredelitvi glavnih strank kadar koli odloči, ali morda niso izpolnjene absolutne procesne predpostavke, med katere v skladu s sodno prakso spada pristojnost sodišča Unije za odločanje o tožbi (glej v tem smislu sodbi z dne 18. marca 1980, Ferriera Valsabbia in drugi/Komisija, 154/78, 205/78, 206/78, od 226/78 do 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 in 85/79, EU:C:1980:81, točka 7, ter z dne 17. junija 1998, Svenska Journalistförbundet/Svet, T-174/95, EU:T:1998:127, točka 80).

53 Iz člena 24(1), drugi pododstavek, šesti stavek, PEU in člena 275, prvi odstavek, PDEU pa izhaja, da Sodišče načeloma ni pristojno glede določb primarnega prava v zvezi s SZVP in pravnih aktov, ki so sprejeti na njihovi podlagi. Sodišči Unije sta v skladu s členom 275, drugi odstavek, PDEU le izjemoma pristojni na področju SZVP. Ta pristojnost po eni strani obsega nadzor nad spoštovanjem člena 40 PEU in po drugi strani ničnostne tožbe posameznikov v skladu s pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU zoper omejevalne ukrepe, ki jih Svet sprejme v okviru SZVP. Vendar pa člen 275, drugi odstavek, PDEU Sodišču ne daje nobene pristojnosti za odločanje o kakršni koli odškodninski tožbi (sodba z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, točka 30).

54 Iz tega sledi, da odškodninska tožba za povrnitev škode, ki naj bi nastala zaradi sprejetja akta s področja SZVP, ni v pristojnosti Splošnega sodišča (sodba z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, točka 31).

55 Po drugi strani pa je bilo Splošno sodišče v skladu s členom 215 PDEU vedno spoznano za pristojno za odločanje o zahtevku za povrnitev škode, ki naj bi osebi ali subjektu nastala zaradi omejevalnih ukrepov, sprejetih zoper njiju (glej v tem smislu sodbi z dne 11. julija 2007, Sison/Svet, T-47/03, neobjavljena, EU:T:2007:207, točke od 232 do 251, in z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točke od 45 do 149, ki je bila v pritožbenem postopku potrjena s sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402).

56 V tem primeru so bili omejevalni ukrepi, ki so bili zoper tožečo stranko sprejeti s Sklepom 2010/644 in Sklepom 2011/783, izvedeni s spornimi akti, ki so bili sprejeti v skladu s členom 215 PDEU.

57 Iz tega sledi, da Splošno sodišče sicer ni pristojno za odločanje o odškodninskem zahtevku tožeče stranke v delu, v katerem želi pridobiti povračilo škode, ki naj bi ji nastala zaradi sprejetja Sklepa 2010/644 in Sklepa 2011/783, je pa pristojno za obravnavo tega zahtevka v delu, katerem se nanaša na povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi izvedbe teh sklepov s spornimi akti.

58 To tožbo je zato treba obravnavati le v delu, v katerem se nanaša na povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zato, ker so bili omejevalni ukrepi, sprejeti zoper njo v Sklepu 2010/644 in Sklepu 2011/783, izvedeni s spornimi akti.

B. Dopustnost tožbe

59 Svet – ki ga podpira Komisija in ki ugovora ne uveljavlja z ločeno vlogo – navaja, da je ta tožba očitno nedopustna, ker v bistvu ne vsebuje ključnih dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, ali so v obravnavani zadevi izpolnjeni vsi pogoji za uveljavljanje odgovornosti Unije.

60 Komisija dodaja, da je bila ta tožba ob upoštevanju datuma njene vložitve, in sicer 25. septembra 2015, vložena po petletnem roku iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije v delu, v katerem se nanaša na odškodnino za škodo, ki naj bi nastala pred 25. oktobrom 2010. V skladu s sodno prakso naj bi bilo to tožbo torej treba razglasiti za delno nedopustno. Po njenem mnenju se delno zastaranje tožbe lahko izpostavi po uradni dolžnosti kot vprašanje javnega reda.

61 Svet meni, da se vprašanje zastaranja v tem primeru ne zastavlja, ker tožeča stranka odškodnino zahteva le za vpis svojega imena na sporne sezname po 25. septembru 2010. Vseeno pa navaja, da če bi bil podan položaj zastaranja, se to lahko izpostavi po uradni dolžnosti kot vprašanje javnega reda.

62 Tožeča stranka trdi, da je ugovor nedopustnosti, ki se v bistvu nanaša na nespoštovanje zahteve po natančnosti iz člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 76(d) Poslovnika, nedopusten, ker naj bi bil prepozen in vsekakor neutemeljen, saj naj bi bila tožba dovolj celovita, natančna in obrazložena. Kar zadeva ugovor nedopustnosti, ki se v bistvu nanaša na delno zastaranje zahtevka, na katerem temelji ta tožba, ugovarja, da je ta ugovor nedopusten in da ga Splošno sodišče ne more obravnavati po uradni dolžnosti, ker naj ne bi šlo za procesno predpostavko javnega reda. Kakor koli že, ta ugovor nedopustnosti naj ne bi bil utemeljen.

63 Kar zadeva ugovor nedopustnosti, ki se v bistvu nanaša na nespoštovanje zahteve po natančnosti iz člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 76(d) Poslovnika, je treba opozoriti, da mora v skladu z navedenima določbama vsaka tožba vsebovati predmet spora ter tožbene razloge in trditve, na katerih temelji. Ta navedba mora biti dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in Splošnemu sodišču, da odloči o tožbi glede na okoliščine primera brez dodatnih informacij. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti morajo biti bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji – da bi bila dopustna – vsaj na kratko, vendar pregledno in razumljivo razvidni iz besedila tožbe (glej po analogiji sodbo z dne 3. februarja 2005, Chiquita Brands in drugi/Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, točka 64 in navedena sodna praksa).

64 Opozoriti je treba tudi, da člen 340, drugi odstavek, PDEU določa, da Unija „[v] primeru nepogodbene odgovornosti […] v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti“. V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU zaradi nezakonitega ravnanja njenih organov izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija, C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 106 in

navedena sodna praksa; sodbi z dne 11. julija 2007, Schneider Electric/Komisija, T-351/03, EU:T:2007:212, točka 113, in z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 47).

65 Da bi bile izpolnjene zahteve po jasnosti in natančnosti, ki izhajajo iz člena 76(d) Poslovnika, kakor se razlagajo s sodno prakso, mora torej tožba za povrnitev škode, ki jo je domnevno povzročila institucija Unije, vsebovati elemente, s katerimi je mogoče opredeliti ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, iz katerih meni, da obstaja vzročna zveza med tem ravnanjem in škodo, ki jo je domnevno utrpela, ter naravo in obseg te škode (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 3. februarja 2005, Chiquita Brands in drugi/Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, točka 65 in navedena sodna praksa).

66 V obravnavani zadevi je tožeča stranka v tožbi opredelila ravnanje, ki ga očita Svetu, in sicer sprejetje spornih aktov, katerih nezakonitost je bila ugotovljena v sodbi z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401). Poleg tega je opisala in količinsko opredelila premoženjsko in nepremoženjsko škodo, za katero trdi, da ji je nastala zaradi teh aktov, in sicer nepremoženjsko škodo zaradi okrnitve ugleda, ocenjeno *ex æquo et bono* na 1 milijon EUR, in premoženjsko škodo, ki ustreza, prvič, izgubi obresti, ki bi jih lahko prejela, če bi v Iran prenesla in tam obogatila sredstva, ki so bila na njenih računih v Uniji, v višini 2544,82 GBP (približno 2850 EUR), 17.733,48 USD (približno 15.250 EUR) in 421,05 USD (približno 362 EUR), drugič, izgubi obresti, ki bi jih lahko prejela, če bi v Iran prenesla in tam obogatila sredstva, ki so ji jih dolgovale tri zavarovalnice in pozavarovalnice, v višini 557.196,09 EUR, 82.222,84 GBP (približno 92.089 EUR) in 1.532.266,95 USD (približno 1.317.749 EUR), ter tretjič, izpadu dohodkov, ki naj bi ga utrpela zaradi nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov v znesku, ki je bil na koncu ocenjen na 1.919.554,50 EUR, in nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz tovora v znesku, ki je bil na koncu ocenjen na 33.945 milijonov IRR (približno 678.900 EUR). Nazadnje je pojasnila, da je bila tako nastala nepremoženjska in premoženjska škoda povezana s sprejetjem spornih aktov.

67 Predstavitev ravnanja, ki ga tožeča stranka očita Svetu, v tožbi, razlogi, iz katerih meni, da obstaja vzročna zveza med tem ravnanjem in škodo, ki ji je domnevno nastala, ter narava in obseg te škode izpolnjujejo zahteve po natančnosti, ki izhajajo iz člena 76(d) Poslovnika.

68 Posledično je treba kot neutemeljen zavrniti ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Svet in ki se nanaša na nespoštovanje zahteve po natančnosti iz člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 76(d) Poslovnika.

69 Kar zadeva ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Komisija in ki izhaja iz delnega zastaranja zahtevka, na katerem temelji ta tožba, je treba poudariti, da predlogi Sveta za zavrnitev te tožbe nikakor ne temeljijo na takem zastaranju. V skladu s členom 40, četrti odstavek, in členom 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter členom 142(1) Poslovnika pa se lahko z intervencijo le v celoti ali delno podprejo predlogi ene od glavnih strank. Poleg tega v skladu s členom 142(3) Poslovnika intervenient sprejme postopek v stanju, v katerem je, ko vanj vstopi.

70 Iz tega izhaja, da intervenient ni upravičen samostojno uveljavljati ugovora nedopustnosti in da Splošno sodišče torej ni dolžno preizkusiti razlogov, ki jih navaja izključno intervenient in ki niso absolutne procesne predpostavke (glej v tem smislu sodbi z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija, C-313/90, EU:C:1993:111, točka 22, ter z dne 3. julija 2007, Au Lys de France/Komisija, T-458/04, neobjavljena, EU:T:2007:195, točka 32).

71 Poleg tega je bilo že razsojeno, da ker tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti Unije na podlagi člena 340 PDEU urejajo splošna načela, ki so skupna pravnim redom držav članic, in ker je primerjalna preučitev pravnih sistemov držav članic pokazala, da praviloma in z nekaj izjemami sodišče po uradni dolžnosti ne more izpostaviti razloga zastaranja tožbe, ni treba po uradni dolžnosti

preizkusiti problema morebitnega zastaranja zadevne tožbe (sodba z dne 30. maja 1989, Roquette frères/Komisija, 20/88, EU:C:1989:221, točka 12; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 8. novembra 2012, Evropaïki Dynamiki/Komisija, C-469/11 P, EU:C:2012:705, točka 51).

72 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Komisija, zavreči kot nedopusten.

C. Dopustnost dokazov, priloženih repliki, in predlog tožeče stranke, naj se ji dovoli predložitev dodatnih dokazov med postopkom

73 Svet v dupliki ob podpori Komisije predlaga, naj se kot prepozni in zato nedopustni zavržejo dokazi, predloženi v prilogah od R.1 do R.15 k repliki. Po njegovem mnenju bi v skladu s sodno prakso ti dokazi lahko bili oziroma morali biti predloženi v fazi tožbe.

74 Tožeča stranka je v repliki Splošnemu sodišču predlagala, naj se ji v okviru pripravljalnega ukrepa dovoli predložitev dodatnih dokazov med postopkom. V pisnih odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča (točka 42 zgoraj) predlaga zavrnitev ugovora nedopustnosti, ker naj bi priloge od R.1 do R.15 k repliki zajemale dodatne dokaze za dejstva, ki naj bi bila že izkazana v tožbi, ti dokazi pa naj bi bili potrebni za izpodbitje trditev Sveta v odgovoru na tožbo. Svet naj bi lahko v polni meri izvrševal svojo pravico do obrambe glede teh dokazov v dupliki. Tudi Komisija naj bi imela možnost preveriti in preučiti te dokaze.

75 V obravnavani zadevi je iz tožbe razvidno, da je njen predmet odškodninski zahtevek za nepremoženjsko in premoženjsko škodo, ki naj bi tožeči stranki nastala, ker je Svet sprejel sporne akte. Gre torej za tožbo, s katero želi tožeča stranka uveljavljati nepogodbeno odgovornost Unije.

76 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa mora tožeča stranka v okviru tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti sodišču Unije predložiti dokaze za ugotovitev obstoja in obsega škode, ki naj bi ji nastala (glej sodbo z dne 28. januarja 2016, Zafeiropoulos/Cedefop, T-537/12, neobjavljena, EU:T:2016:36, točka 91 in navedena sodna praksa, ter sodbo z dne 26. aprila 2016, Strack/Komisija, T-221/08, EU:T:2016:242, točka 308 (neobjavljena)).

77 Sodišče Unije je res priznalo, da v nekaterih primerih, zlasti ko je težko količinsko opredeliti zatrjevano škodo, ni nujno potrebno, da se v tožbi navede njen natančni obseg, niti da se navede znesek zahtevane odškodnine (glej sodbo z dne 28. februarja 2013, Inalca in Cremonini/Komisija, C-460/09 P, EU:C:2013:111, točka 104 in navedena sodna praksa).

78 Tožba v tej zadevi je bila vložena 25. septembra 2015. Tožeča stranka je z izjemo ene vrste premoženjske škode, ki je ni mogla dokončno količinsko opredeliti, v fazi vložitve tožbe z opiranjem na elemente, priložene navedeni tožbi, količinsko opredelila nepremoženjsko in premoženjsko škodo, ki naj bi ji nastala. V fazi replike je spremenila količinsko opredelitev škode, da bi upoštevala ugovor Sveta, v skladu s katerim bi morala od svojih stroškov odšteti nekatere vrste premoženjske škode, in predložila dokončno količinsko opredelitev premoženjske škode, ki je bila dotlej le okvirna.

79 Najprej je treba opozoriti, da mora v skladu s členom 76(f) Poslovnika, ki je začel veljati 1. julija 2015 in ki se torej uporablja za to tožbo, vsaka tožba po potrebi vsebovati dokaze in dokazne predloge.

80 Poleg tega člen 85(1) Poslovnika določa, da se dokazi predložijo in dokazni predlogi podajo v okviru prve izmenjave vlog. V odstavku 2 istega člena je dodano, da lahko stranke v utemeljitev svojih trditev dokaze predložijo ali dokazne predloge podajo še v repliki in dupliki, če upravičijo zamudo pri njihovi predložitvi. V tem zadnjenavedenem primeru Splošno sodišče v skladu s členom 85(4) Poslovnika odloči o dopustnosti predloženih dokazov ali podanih dokaznih predlogov po tem, ko drugim strankam omogoči, da glede njih predstavijo stališče.

81 Pravilo o prekluziji iz člena 85(1) Poslovnika ne zadeva nasprotnega dokaza in razširitve podanih dokaznih predlogov zaradi nasprotnega dokaza nasprotne stranke (glej sodbo z dne 22. junija 2017, Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, točka 17 in navedena sodna praksa).

82 Iz sodne prakse v zvezi z uporabo pravila o prekluziji iz člena 85(1) Poslovnika izhaja, da morajo stranke obrazložiti zamudo pri predložitvi svojih novih dokazov ali pri podajanju novih dokaznih predlogov (sodba z dne 18. septembra 2008, Angé Serrano in drugi/Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, točka 54) in da je sodišče Unije pristojno za preveritev utemeljenosti razloga za zamudo pri predložitvi teh dokazov ali pri podaji teh dokaznih predlogov in – odvisno od primera – njihove vsebine ter da je, če ta prepozna predložitev oziroma podaja ni pravno zadostno utemeljena, pristojno, da jih zavrne (sodba z dne 14. aprila 2005, Gaki-Kakouri/Sodišče, C-243/04 P, neobjavljena, EU:C:2005:238, točka 33, ter z dne 18. septembra 2008, Angé Serrano in drugi/Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, točka 56).

83 Razsojeno je že bilo, da je to, da stranka prepozno predloži dokaze ali poda dokazne predloge, mogoče upravičiti z dejstvom, da ta stranka prej ni mogla razpolagati z zadevnimi dokazi, ali s tem, da prepozna predložitev nasprotne stranke upravičuje, da se spis dopolni, tako da se zagotovi spoštovanje načela kontradiktornosti (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 14. aprila 2005, Gaki-Kakouri/Sodišče, C-243/04 P, neobjavljena, EU:C:2005:238, točka 32, ter z dne 18. septembra 2008, Angé Serrano in drugi/Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, točka 55).

84 Nazadnje, v skladu s sodno prakso Splošno sodišče edino odloča o morebitni nujnosti dopolnitve informacij, ki jih ima na voljo o zadevah, o katerih odloča, tako da odredi pripravljalne ukrepe, kot je ta, ki je bil predlagan v obravnavani zadevi, katerih namen ne sme biti nadomestitev nedelovanja tožeče stranke pri izvajanju dokazov (glej sodbo z dne 16. julija 2009, SELEX Sistemi Integrati/Komisija, C-481/07 P, neobjavljena, EU:C:2009:461, točka 44 in navedena sodna praksa).

85 Iz pravnega okvira, povzetega v točkah od 79 do 84 zgoraj, izhaja, da Splošno sodišče ni pristojno, da v okviru pripravljalnega ukrepa tožeči stranki na splošno dovoli predložitev vseh dokazov, ki bi mu jih morda želela predložiti med postopkom, kot mu predlaga, in da je zato tak predlog treba zavrniti.

86 V obravnavani zadevi je tožeča stranka predložila nekaj dokazov v utemeljitev odškodninskega zahtevka v prilogah od R.1 do R.15 k repliki, ne da bi natančno utemeljila zamude pri njihovi predložitvi. Z izjemo Priloge R.14 k repliki se ti dokazi niso nanašali na škodo, ki jo je tožeča stranka dokončno količinsko opredelila šele v fazi replike.

87 Kolikor se tožeča stranka v odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča (glej točko 42 zgoraj) opira na to, da priloge od R.1 do R.15 k repliki zajemajo dodatne dokaze za dejstva, ki so že bila izkazana v tožbi, je treba to utemeljitev zavrniti kot brezpredmetno, ker zgolj okoliščina, da naj bi bila dejstva že dokazana, ne more upravičiti prepozne predložitve novih dokazov.

88 Kolikor tožeča stranka v odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča (glej točko 42 zgoraj) trdi, da priloge od R.1 do R.15 k repliki zajemajo dokaze, ki so potrebni za izpodbitje trditev, ki jih je Svet navajal v odgovoru na tožbo, je treba poudariti, da so bili dokazi iz prilog od R.1 do R.12 in R.15 replike predloženi samo zato, da se v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 76 zgoraj, dokažeta obstoj in obseg zatrjevane nepremoženjske in premoženjske škode, kot je bila količinsko opredeljena v tožbi, ne pa zato, da se izpodbijejo dokazi, ki naj bi jih Svet predložil v prilogi k navedenemu odgovoru na tožbo. Dejstva, da je Svet v tem odgovoru na tožbo navajal, da tožeča stranka ni pravno zadostno dokazala obstoja in obsega domnevno nastale škode, ni mogoče obravnavati kot nasprotni dokaz v smislu sodne prakse, navedene v točki 81 zgoraj, in na njegovi podlagi za dokaze iz prilog od R.1 do R.12 in R.15 k repliki ni mogoče šteti, da so razširitev dokaznih predlogov, podanih zaradi nasprotnega dokaza, niti da je prepozna predložitev teh dokazov zato upravičena s potrebo po odgovoru na trditve Sveta in zagotovitvi spoštovanja načela kontradiktornosti.

89 Nasprotno pa je tožeča stranka dokaze iz prilog R.13 in R.14 k repliki – in sicer izjavo inštituta Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services (v nadaljevanju: inštitut SRA), ki je sestavil „poročilo o finančnih posledicah škode, povzročene z omejevalnimi ukrepi, ki jih je sprejela Evropska unija“, priloženo tožbi (v nadaljevanju: poročilo SRA), in dopis navedenega inštituta, v katerem so pojasnjene metode, ki jih je uporabil za pripravo navedenega poročila – predložila kot odgovor na trditve Sveta v odgovoru na tožbo, s katerimi je izpodbijal neodvisnost tega inštituta in metod ali podatkov, uporabljenih v tem poročilu. Iz tega razloga je prepozna predložitev dokazov iz prilog R.13 in R.14 k repliki upravičena s potrebo, da se odgovori na trditve Sveta in zagotovi spoštovanje načela kontradiktornosti.

90 Poleg tega je bil namen priloge R.14 upravičiti dokončno količinsko opredelitev škode, ki jo je lahko tožeča stranka v fazi vložitve tožbe ocenila zgolj okvirno.

91 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da so med dokazi, priloženimi repliki, dopustni samo dokazi iz prilog R.13 in R.14 k repliki, ki jih je treba upoštevati v fazi vsebinske presoje tožbe.

D. Vsebinska presoja

92 Tožeča stranka v utemeljitev te tožbe trdi, da so vsi trije pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije, povzeti v točki 64 zgoraj, v obravnavani zadevi izpolnjeni.

93 Svet ob podpori Komisije podredno predlaga zavrnitev tožbe kot neutemeljene, ker tožeča stranka ni predložila, kot bi morala, dokaza, da so vsi pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije v obravnavani zadevi izpolnjeni.

94 V skladu z ustaljeno sodno prakso so pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU, kot so že bili našteti v točki 64 zgoraj, kumulativni (sodba z dne 7. decembra 2010, Fahas/Svet, T-49/07, EU:T:2010:499, točki 92 in 93, ter sklep z dne 17. februarja 2012, Dagher/Svet, T-218/11, neobjavljen, EU:T:2012:82, točka 34). Iz tega sledi, da je treba, kadar eden od teh pogojev ni izpolnjen, tožbo v celoti zavrniti (sodba z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, točka 193).

95 V obravnavani zadevi je torej treba preveriti, ali je tožeča stranka, kot bi morala, predložila dokaz o nezakonitosti ravnanja, ki ga očita Svetu, in sicer sprejetje spornih aktov, o obstoju premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala, in o obstoju vzročne zveze med tem sprejetjem in škodo, ki jo zatrjuje.

1. Zatrjevana nezakonitost

96 Tožeča stranka trdi, da je pogoj nezakonitosti ravnanja institucije izpolnjen, ker je Svet s sprejetjem spornih aktov dovolj resno kršil pravno pravilo, katerega namen je posameznikom dati pravice, tako da je v skladu s sodno prakso podana nepogodbena odgovornost Unije.

97 V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da sta vpis in ohranitev njenega imena na spornih seznamih na podlagi spornih aktov očitno nezakonita, kot je to razsodilo Splošno sodišče v sodbi z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401). Poleg tega naj bi bil namen pravnih določb, ki naj bi bile v obravnavani zadevi kršene, zlasti varstvo individualnih interesov zadevnih oseb in subjektov, ki jim te določbe dajejo pravice (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točki 57 in 58).

98 Po mnenju tožeče stranke dovolj resno kršitev teh določb pomeni dejstvo, da je Svet vpisal ali ohranil ime osebe na seznamih, čeprav ni imel informacij ali dokazov, ki bi pravno zadostno izkazovali utemeljenost sprejetih omejevalnih ukrepov (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točke 59, 63 in 68). V obravnavani zadevi naj bi Svet sprejel sporne akte, katerih učinek je bil, da so bili od julija 2010 do novembra 2013 zoper tožečo stranko sprejeti omejevalni ukrepi brez kakršnega koli dokaza o ravnanju, ki ji je bilo pripisano.

99 Nazadnje, tožeča stranka ocenjuje, da Svet ne more trditi, da so bile določbe, ki jih je kršil, nedoločne, dvoumne ali nejasne, ker je bilo ob sprejetju spornih aktov jasno, da mora Svet predložiti dokaze v utemeljitev omejevalnih ukrepov, ki jih je sprejel.

100 Svet, ki ga podpira Komisija, ne prereka nezakonitosti spornih aktov, vendar meni, da zaradi nje ni podana nepogodbena odgovornost Unije, ker ne gre za dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega namen je posameznikom dati pravice. Taka kršitev naj bi bila lahko podana le, če bi bilo v skladu s sodno prakso dokazano, da je Svet grobo in očitno kršil meje svoje diskrecijske pravice, za kar naj v obravnavani zadevi ne bi šlo.

101 Splošno sodišče je v sodbi z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401), ugotovilo nezakonitost spornih aktov.

102 Vendar je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošnega sodišča ugotovitev nezakonitosti pravnega akta, ne glede na to, da je ta obžalovanja vredna, ne zadošča za ugotovitev, da je izpolnjen pogoj za nepogodbeno odgovornost Unije glede nezakonitosti ravnanja, očitanega institucijam (glej v tem smislu sodbe z dne 6. marca 2003, Dole Fresh Fruit International/Svet in Komisija, T-56/00, EU:T:2003:58, točke od 72 do 75; z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2011:687, točka 31, ter z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 50).

103 Pogoj glede obstoja nezakonitega ravnanja institucij Unije zahteva dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega namen je posameznikom dati pravice (glej sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 29 in navedena sodna praksa).

104 Namen zahteve po dovolj resni kršitvi pravnega pravila, katerega namen je posameznikom dati pravice, je, da se ne glede na naravo zadevnega nezakonitega akta izogne tveganju, da obveznost plačila škode, ki jo zatrjujejo zadevne osebe, povzroči oviranje zmožnosti zadevne institucije, da polno izvršuje svoje pristojnosti v splošnem interesu, tako v okviru svoje normativne dejavnosti in dejavnosti, ki zajemajo odločitve ekonomske politike, kot tudi glede svoje upravne pristojnosti, pri čemer pa posamezniki ne nosijo posledic očitnih in neopravičljivih kršitev (glej sodbo z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2011:687, točka 34 in navedena sodna praksa; sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 51).

105 Po opredelitvi pravnih pravil, katerih kršitev v obravnavani zadevi zatrjuje tožeča stranka, je treba preučiti, prvič, ali je namen teh pravil, da posameznikom dajejo pravice, in drugič, ali je Svet storil dovolj resno kršitev teh pravil.

a) Pravna pravila, katerih kršitev se zatrjuje

106 Tožeča stranka je na obravnavi v odgovor na ustna vprašanja Splošnega sodišča glede pravnih pravil, katerih kršitev je bila ugotovljena v sodbi z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401), navedla, da se sklicuje le na ugotovitev v točkah 129 in 130 te sodbe, da sporni akti v delu, v katerem so se nanašali na njeno zagotavljanje zavarovalnih storitev ob nakupu rezervnih delov za helikopterje, elektroniko in računalnike, ki se uporabljajo v zrakoplovih in za

navigacijo raket, niso bili utemeljeni, saj naj ne bi bili podprti z dokazi in naj bi bili z njimi v bistvu kršeni člen 20(1)(b) Sklepa 2010/413, člen 16(2)(a) Uredbe št. 961/2010 in člen 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012.

b) Vprašanje, ali je namen pravnih pravil, katerih kršitev se zatrjuje, dati pravice posameznikom

107 Iz sodne prakse izhaja, da je namen določb, v katerih so izčrpno našteti pogoji, pod katerimi je mogoče sprejeti omejevalne ukrepe, v bistvu varstvo individualnih interesov oseb in subjektov, na katere se ti ukrepi lahko nanašajo, z omejitvijo primerov, v katerih se taki ukrepi lahko zakonito uporabijo (glej po analogiji sodbi z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2011:687, točka 51 in navedena sodna praksa, ter z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 57).

108 Te določbe tako zagotavljajo varstvo individualnih interesov oseb in subjektov, na katere bi se lahko nanašali omejevalni ukrepi, in jih je zato treba obravnavati kot pravna pravila, katerih namen je posameznikom dati pravice. Če zadevni materialnopravni pogoji niso izpolnjeni, ima zadevna oseba oziroma subjekt namreč pravico, da se mu omejevalni ukrepi ne naložijo. Taka pravica nujno pomeni, da lahko oseba oziroma subjekt, ki se mu omejevalni ukrepi naložijo pod pogoji, ki niso predvideni z zadevnimi določbami, zahteva odškodnino za škodne posledice teh ukrepov, če se izkaže, da njihova naložitev temelji na dovolj resni kršitvi materialnopravnih pravil, ki jih je uporabil Svet (glej po analogiji sodbi z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2011:687, točka 52 in navedena sodna praksa, ter z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 58).

109 Iz tega sledi, da so pravila, katerih kršitev v obravnavani zadevi zatrjuje tožeča stranka, pravna pravila, ki dajejo pravice posameznikom, med katerimi je tožeča stranka kot oseba, na katero se sporni akti nanašajo.

c) Vprašanje, ali je Svet storil dovolj resno kršitev pravnih pravil, katerih kršitev se zatrjuje

110 Sodišče je že imelo priložnost pojasniti, da se za kršitev pravnega pravila, ki posameznikom daje pravice, lahko šteje, da je dovolj resna, kadar zadevna institucija očitno in resno krši meje svoje diskrecijske pravice, pri čemer sta dejavnika, ki ju je treba v zvezi s tem upoštevati, zlasti stopnja jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter obseg diskrecijske pravice, ki jo kršeno pravilo dopušča organu Unije (glej sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 30 in navedena sodna praksa).

111 Iz sodne prakse je razvidno, da kadar ima ta organ le močno omejeno diskrecijsko pravico ali je celo nima, lahko zgolj kršitev prava Unije zadošča za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (glej sodbo z dne 11. julija 2007, Sison/Svet, T-47/03, neobjavljena, EU:T:2007:207, točka 235 in navedena sodna praksa).

112 Iz sodne prakse nazadnje izhaja, da je kršitev prava Unije vsekakor dovolj resna, če še vedno obstaja, čeprav je bila razglašena sodba, v kateri je bila ugotovljena očitana kršitev, ali je bila izdana sodba v postopku predhodnega odločanja ali pa sprejeta ustaljena sodna praksa sodišča Unije na zadevnem področju, iz katerih izhaja, da je obravnavano ravnanje kršitev (glej sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 31 in navedena sodna praksa).

113 Ko je Svet sprejel sporne akte, in sicer med 25. oktobrom 2010 in 23. marcem 2012, je iz sodne prakse že jasno in natančno izhajalo, da mora Svet v primeru izpodbijanja predložiti informacije in dokaze, ki izkazujejo, da so izpolnjeni pogoji za uporabo merila „pomoči“ za širjenje jedrskega orožja, navedenega v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413, členu 16(2)(a) Uredbe št. 961/2010 in členu 23(2)(a) Uredbe št. 267/2012. Poleg tega je bilo Sodišče že pozvano, naj na podlagi sodne prakse, ki se časovno umešča

pred sprejetje spornih aktov, ugotovi, da je obveznost Sveta, da v primeru izpodbijanja predloži informacije ali dokaze, ki podpirajo omejevalne ukrepe, sprejete zoper osebo ali subjekt, izhajala iz ustaljene sodne prakse Sodišča (glej sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točke od 35 do 40 in navedena sodna praksa).

114 Poleg tega in ker obveznost Sveta, da preveri in dokaže utemeljenost omejevalnih ukrepov, sprejetih zoper osebo ali subjekt, pred sprejetjem teh ukrepov, narekuje spoštovanje temeljnih pravic zadevne osebe ali subjekta in zlasti njegove pravice do učinkovitega sodnega varstva, ta institucija v zvezi s tem nima diskrecijske pravice (sodba z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, točka 52; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točke od 59 do 61). Tako Svet v obravnavani zadevi v okviru izvrševanja te obveznosti ni imel nobene diskrecijske pravice.

115 Svet je s tem, da ni spoštoval svoje obveznosti, da utemelji sporne akte, zato v obravnavani zadevi storil dovolj resno kršitev pravnega pravila, ki posamezniku, in sicer tožeči stranki, daje pravice.

116 Pogoj glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita Svetu, in sicer sprejetje spornih aktov, je zato v zvezi s pravnimi pravili, ki jih navaja tožeča stranka ter katerih kršitev je ugotovljena v točkah 129 in 130 sodbe z dne 6. septembra 2013, Iran Insurance/Svet (T-12/11, neobjavljena, EU:T:2013:401), izpolnjen.

2. Zatrjevana škoda in obstoj vzročne zveze med nezakonitostjo očitanega ravnanja in to škodo

117 Tožeča stranka trdi, da je dokazala dejanskost in gotovost nepremoženjske in premoženjske škode, ki ji je nastala zaradi spornih aktov.

118 Svet, ki ga podpira Komisija, meni, da pogoj v zvezi z obstojem škode v obravnavani zadevi ni izpolnjen. Sporni akti naj ne bi bili sankcije kazenske narave, ki so naložene tožeči stranki, njihov cilj pa naj ne bi bil, da ji povzročijo škodo. Zadevali naj bi le preprečevanje širjenja jedrskega orožja.

119 Glede pogoja dejanskosti škode je v skladu s sodno prakso (glej v tem smislu sodbe z dne 27. januarja 1982, De Franceschi/Svet in Komisija, 51/81, EU:C:1982:20, točka 9; z dne 13. novembra 1984, Birra Wührer in drugi/Svet in Komisija, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 in 282/82, EU:C:1984:341, točka 9, ter z dne 16. januarja 1996, Candiotte/Svet, T-108/94, EU:T:1996:5, točka 54) nepogodbena odgovornost Unije podana le, če je tožeči stranki res nastala dejanska in gotova škoda. Tožeča stranka mora dokazati, da je ta pogoj izpolnjen (glej sodbo z dne 9. novembra 2006, Agraz in drugi/Komisija, C-243/05 P, EU:C:2006:708, točka 27 in navedena sodna praksa), in, natančneje, predložiti prepričljive dokaze tako o obstoju kot obsegu škode (glej sodbo z dne 16. septembra 1997, Blackspur DIY in drugi/Svet in Komisija, C-362/95 P, EU:C:1997:401, točka 31 in navedena sodna praksa).

120 Natančneje, v vsakem odškodninskem zahtevku, pa naj gre za premoženjsko ali nepremoženjsko škodo, za simbolično odškodnino ali za pridobitev znatne odškodnine, mora biti navedena narava škode, ki se zatrjuje v zvezi z očitanim ravnanjem, in – četudi približno – podana ocena te celotne škode (glej sodbo z dne 26. februarja 2015, Sabbagh/Svet, T-652/11, neobjavljena, EU:T:2015:112, točka 65 in navedena sodna praksa).

121 Glede pogoja, ki se nanaša na obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in škodo, mora biti ta škoda dovolj neposredna posledica zatrjevanega ravnanja, pri čemer mora biti to ravnanje odločilni vzrok za škodo, vendar ne obstaja obveznost, da se popravi vsaka, tudi oddaljena, škodljiva posledica nezakonitega položaja (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 1979, Dumortier in drugi/Svet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, EU:C:1979:223, točka 21; glej tudi sodbo z dne 10. maja 2006, Galileo International Technology in drugi/Komisija, T-279/03, EU:T:2006:121, točka 130 in

navedena sodna praksa). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 30. septembra 1998, Coldiretti in drugi/Svet in Komisija, T-149/96, EU:T:1998:228, točka 101 in navedena sodna praksa).

122 Ugotoviti je torej treba, ali je v obravnavani zadevi tožeča stranka dokazala dejanskost in gotovost nepremoženjske in premoženjske škode, ki naj bi ji nastala zaradi sprejetja spornih aktov, ter obstoj vzročne zveze med navedenim sprejetjem in to škodo.

a) Domnevna nepremoženjska škoda

123 Tožeča stranka navaja, da so ji sporni akti zaradi okrnitve njenega ugleda povzročili veliko nepremoženjsko škodo, ki jo *ex aequo et bono* ocenjuje v znesku 1 milijon EUR, kot je že navedla v svojem dopisu Svetu z dne 25. julija 2015. V zvezi s tem trdi, da je v primerljivem položaju sodišče Unije že ugotovilo in prisodilo odškodnino za nepremoženjsko škodo družbe, ki ustreza okrnitvi njenega ugleda (sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točki 80 in 83).

124 Tožeča stranka v nasprotju s tem, kar Svet navaja z opiranjem na sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP), in sicer sodbo ESČP z dne 19. julija 2011, Uj proti Madžarski (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), ocenjuje, da imajo družbe nepremoženjsko dimenzijo in jim lahko nastane nepremoženjska škoda, na primer zaradi okrnitve njihovega ugleda in ogrozitve njihove zmožnosti, da opravljajo svoje poslovne dejavnosti. Sklicevanje Sveta na to sodbo ESČP naj bi bilo neustrezno, ker je to sodišče varstvo ugleda preučilo le glede na možne omejitve svobode izražanja. Ohranitev dobrega ugleda naj bi bila posebej pomemben element na zavarovalnem trgu, na katerem tožeča stranka posluje, ker naj bi ta trg temeljil na zaupanju med subjekti. Tožeča stranka trdi, da je pred sprejetjem spornih aktov uživala dober ugled na mednarodni ravni, o čemer naj bi pričalo dejstvo, da je na tej ravni opravljala zavarovalniške dejavnosti, da je sklepala pogodbe z uglednimi mednarodnimi zavarovalnicami ali pozavarovalnicami, da je pridobila mednarodno priznane certifikate kakovosti in da je bilo prav tako na mednarodni ravni priznano strokovno znanje njenih članov, kar dokazuje dejstvo, da so se udeleževali strokovnih konferenc in mednarodnih znanstvenih srečanj. Sporni akti, ki naj bi njeno ime povezali s hudo grožnjo mednarodnemu miru in varnosti ter privedli do neprostovoljne ukinitve njenih dejavnosti v Uniji, naj bi škodovali njenemu ugledu. Po navedbah tožeče stranke po sprejetju teh aktov ni več mogla niti sklepati pogodb z mednarodnimi družbami niti se udeleževati znanstvenih in posvetovalnih sestankov, dejavnosti poklicnega združenja ali srečanj, organiziranih na mednarodni ravni, niti pridobiti ocen mednarodnih bonitetnih agencij. Kakor koli, v poslovnem sektorju naj bi bila ugled in verodostojnost subjekta očitno in neizogibno okrnjena, čim bi neprostovoljno prenehal opravljati svoje dejavnosti. Ko so bili omejevalni ukrepi, sprejeti zoper njo, leta 2016 odpravljeni, naj bi se še naprej s težavo prijavljala na strokovne seminarje oziroma naj bi bila taka prijava celo nemogoča. Za povrnitev ugleda tožeče stranke naj bi bilo treba izvesti svetovno oglaševalsko kampanjo, katere ocenjeni strošek naj bi znašal 45 milijonov USD (približno 38,7 milijona EUR). Ker tožeča stranka sama še ni natančno ocenila stroškov v zvezi s povrnitvijo svojega ugleda, bi Splošno sodišče v okviru pripravljalnega ukrepa lahko imenovalo neodvisnega izvedenca, da opravi to oceno. Nazadnje, tožeča stranka meni, da ni treba dokazati, da je za povrnitev svojega ugleda imela stroške, zlasti oglaševalske. Zadoščalo naj bi sklicevanje na obstoj okrnitve njenega ugleda, katerega povrnitev naj bi njuno terjala znatne stroške.

125 Svet, ki ga podpira Komisija, meni, da je treba predlog za povračilo domnevno nastale nepremoženjske škode zavrniti kot neutemeljen. V zvezi s tem trdi, da tožeča stranka v spornih aktih ni bila stigmatizirana kot organizacija, ki kot taka predstavlja grožnjo mednarodnemu miru in varnosti, poleg tega pa naj ne bi predložila nobenega dokaza v tem smislu. Opredeljena naj bi bila le kot oseba, ki je bila s svojimi dejavnostmi vpletena v nakup različnih predmetov, ki se lahko uporabijo v programih, proti katerim so bili uvedeni ukrepi v skladu z Resolucijo 1737 Varnostnega sveta Združenih narodov, kar naj bi zadostovalo za utemeljitev vpisa njenega imena na sporne sezname. Tožeča stranka naj ne bi

predložila nobenega dokaza o tem, da ji je zaradi sprejetja navedenih aktov nastala nepremoženjska škoda, kot je to zahtevano v sodni praksi (sklep z dne 17. februarja 2012, Dagher/Svet, T-218/11, neobjavljen, EU:T:2012:82, točka 46). Nikakor naj ne bi bilo dokazano, da je imela dober ugled na mednarodni ravni, da ima izpad dohodka zaradi okrnitve tega ugleda in da je imela stroške z oglaševalskimi ali drugimi kampanjami za povrnitev tega ugleda. Časopisni članek, predložen v prilogi k tožbi, ki se nanaša na ocenjeni strošek svetovne oglaševalske kampanje, naj ne bi bil upošteven, ker se nanaša na družbo, ki nima nobene povezave s tožečo stranko ter ki deluje v sektorju dejavnosti in na kontinentu, ki se razlikujeta od tistih, v oziroma na katerih deluje tožeča stranka, ter nima zveze z omejevalnimi ukrepi, ki jih je sprejela Unija. Trditve tožeče stranke v repliki naj ne bi dokazovale, da je bil okrnjen njen ugled in da je zato nastala s tem povezana nepremoženjska škoda. Vsekakor naj bi, kot je ESČP ugotovilo v točki 22 sodbe z dne 19. julija 2011, Uj proti Madžarski (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), obstajala razlika med okrnitvijo poslovnega ugleda družbe in okrnitvijo ugleda osebe glede na njen družbeni status, pri čemer prva od teh okrnitev nima nepremoženjske razsežnosti. Že Splošno sodišče naj bi se sklicevalo na to sodno prakso v zadevi, ki se nanaša na omejevalne ukrepe (sodba z dne 12. februarja 2015, Akhras/Svet, T-579/11, neobjavljena, EU:T:2015:97, točka 152). Tožeča stranka naj bi poskušala obiti obveznost, ki jo ima, da dokaže obstoj zatrjevane škode in da jo količinsko opredeli, tako, da je Splošnemu sodišču predlagala, naj v okviru pripravljalnega ukrepa imenuje izvedenca. Če bi Splošno sodišče ocenilo, da je nepogodbena odgovornost Unije podana, bi moralo v skladu s sodno prakso presoditi, da razglasitev ničnosti spornih aktov pomeni ustrezno nadomestilo za nepremoženjsko škodo, ki je nastala tožeči stranki. Vsekakor naj bi bil znesek 1 milijon EUR, ki ga tožeča stranka zahteva iz naslova odškodnine za zatrjevano nepremoženjsko škodo, glede na sodno prakso pretiran in nepodprt.

126 Komisija dodaja, da je vrsta nepremoženjske škode, ki jo uveljavlja tožeča stranka, in sicer strošek oglaševalske kampanje za povrnitev dobrega imena, enaka premoženjski škodi, v zvezi s katero mora ta dokazati njeno dejanskost in konkretnost.

127 Tožeča stranka se iz naslova odškodnine za škodo, ki jo opredeljuje kot „nepremoženjsko“, sklicuje na okrnitev svojega ugleda zaradi povezave njenega imena z resno grožnjo za mednarodni mir in varnost, katere obstoj izkazuje dejstvo, da je sprejetje spornih aktov vplivalo na ravnanje tretjih oseb do nje, in katere obseg je mogoče izmeriti glede na strošek naložbe v oglaševanje, ki je potrebna za povrnitev njenega ugleda.

128 Škoda, katere povračilo tožeča stranka tako zahteva iz naslova nepremoženjske škode, je nepremoženjska in ustreza okrnitvi njenega dobrega imena ali njenega ugleda.

129 Iz sodne prakse, izrečene na podlagi člena 268 PDEU v povezavi s členom 340, drugi odstavek, PDEU, izhaja, da je pravni osebi za nepremoženjsko škodo načeloma mogoče prisoditi odškodnino (glej v tem smislu sodbi z dne 28. januarja 1999, BAI/Komisija, T-230/95, EU:T:1999:11, točka 37, ter z dne 15. oktobra 2008, Camar/Komisija, T-457/04 in T-223/05, neobjavljena, EU:T:2008:439, točka 56 in navedena sodna praksa) in da ima taka škoda lahko obliko okrnitve podobe ali ugleda te osebe (glej v tem smislu sodbe z dne 9. julija 1999, New Europe Consulting in Brown/Komisija, T-231/97, EU:T:1999:146, točki 53 in 69; z dne 8. novembra 2011, Idromacchine in drugi/Komisija, T-88/09, EU:T:2011:641, točke od 70 do 76, ter z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točke od 80 do 85).

130 V delu, v katerem se Svet sklicuje na sodno prakso ESČP, je treba opozoriti, da to sodišče glede na svojo sodno prakso in to prakso ne izključuje, da lahko tudi za gospodarsko družbo obstaja druga škoda kot premoženjska, ki terja denarno odškodnino, pri čemer je taka odškodnina odvisna od okoliščin posamezne zadeve (sodba ESČP z dne 6. aprila 2000, Comingersoll S.A. proti Portugalski, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, točki 32 in 35). Ta škoda lahko za tako družbo zajema bolj ali manj „objektivne“ in „subjektivne“ elemente, med katerimi je ugled podjetja, njenih posledic pa ni mogoče natančno izračunati (sodba ESČP z dne 6. aprila 2000, Comingersoll S.A. proti Portugalski, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, točka 35). Kot je razvidno iz sodbe ESČP z dne 2. februarja 2016,

Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete in index.hu Zrt proti Madžarski (CE:ECHR:2016:0202JUD002294713, točka 84), ta sodna praksa ESČP ni postala vprašljiva zaradi sodbe ESČP z dne 19. julija 2011, Uj proti Madžarski (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), ki jo navaja Svet in s katero je bilo zgolj pojasnjeno, da je nepremoženjska škoda, ki nastane družbi, poslovna, in ne moralna.

131 Zato je treba zavrniti tako trditve Komisije, da je bila nepremoženjska škoda, ki naj bi nastala tožeči stranki, premoženjska, kot trditve Sveta, da tožeča stranka kot gospodarska družba ne more dobiti odškodnine za nepremoženjsko škodo, ki ustreza okrnitvi njenega ugleda.

132 Glede dejanskosti domnevno nastale nepremoženjske škode je treba opozoriti, da čeprav se, kar natančneje zadeva tako škodo, predložitev dokazov ali podaja dokaznih predlogov ne šteje nujno za pogoj priznavanja take škode, pa mora tožeča stranka vsaj dokazati, da bi ji ravnanje, ki se očita zadevni instituciji, lahko povzročilo tako škodo (glej sodbo z dne 16. oktobra 2014, Evropaïki Dynamiki/Komisija, T-297/12, neobjavljena, EU:T:2014:888, točka 31 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 28. januarja 1999, BAI/Komisija, T-230/95, EU:T:1999:11, točka 39).

133 Čeprav je Sodišče v sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), razsodilo, da razglasitev ničnosti nezakonitih omejevalnih ukrepov lahko pomeni obliko nadomestila za nastalo nepremoženjsko škodo, pa iz tega ne izhaja, da ta oblika nadomestila v vseh primerih nujno zadošča za zagotovitev polnega nadomestila za to škodo, saj je treba vsako odločitev v zvezi s tem sprejeti na podlagi presoje okoliščin konkretnega primera (glej v tem smislu sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 49).

134 V obravnavani zadevi pa edini dopustni dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, ne omogočajo ugotovitve, da priznanje nezakonitosti ravnanja, ki se očita Svetu, in razglasitev ničnosti spornih aktov kot taka ne bi zadostovala za nadomestitev nepremoženjske škode, ki naj bi nastala zaradi okrnitve njenega ugleda s spornimi akti.

135 Zato se, ne da bi bilo treba obravnavati pogoj glede obstoja vzročne zveze, predlog tožeče stranke za povrnitev nepremoženjske škode zavrne.

b) Domnevna premoženjska škoda

136 Tožeča stranka trdi, da ji je zaradi sprejetja spornih ukrepov nastala premoženjska škoda. V zvezi s tem v tožbi predlaga, naj se Svetu naloži, da ji mora plačati odškodnine v višini 3.774.187,07 EUR, 84.767,66 GBP (približno 94.939 EUR) in 1.532.688 USD (približno 1.318.111 EUR). V repliki je svoje zahteve spremenila, in sicer zahteva odškodnine v višini 2.494.484,07 EUR, 84.767,66 GBP (približno 94.939 EUR), 33.945 milijonov IRR (približno 678.900 EUR) in 1.532.688 USD (približno 1.318.111 EUR).

137 Tožeča stranka tako v okviru premoženjske škode, na katero se sklicuje, razlikuje med tremi elementi.

138 Prvi element domnevno nastale premoženjske škode je izguba obresti, ki naj bi jih tožeča stranka lahko prejela, če bi v Iran prenesla in tam obogatila sredstva, ki so bila na njenih računih v Uniji. Obdobje, ki ga je v zvezi s tem treba upoštevati, naj bi trajalo od julija 2010, ko naj bi bili zoper njo sprejeti prvi omejevalni ukrepi, do novembra 2013, ko naj bi sporni akti prenehali učinkovati. Tožeča stranka za ta element v tožbi zahteva odškodnine v višini 17.733,48 EUR, 2544,82 GBP (približno 2850 EUR) in 421,05 USD (približno 362 EUR).

139 Drugi element domnevno nastale premoženjske škode je izguba obresti, ki naj bi jih tožeča stranka lahko prejela, če bi v Iran prenesla in tam obogatila zneske, ki naj bi ji jih morale tri zavarovalnice ali pozavarovalnice izplačati na njene račune v Uniji. Obdobje, ki ga je v zvezi s tem treba upoštevati, naj

bi trajalo od datuma zapadlosti zadevnih terjatev do novembra 2013, ko naj bi sporni akti prenehali učinkovati. Tožeča stranka za ta element v tožbi zahteva odškodnine v višini 557.196,09 EUR, 82.222,84 GBP (približno 92.089 EUR) in 1.532.266,95 USD (približno 1.317.749 EUR).

140 Tretji element domnevno nastale premoženjske škode ustreza izpadu dohodka, za katerega tožeča stranka meni, da ji je nastal zaradi nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov ali tovora. Obdobje, ki ga je v zvezi s tem treba upoštevati, naj bi trajalo od julija 2010, ko naj bi bili zoper njo sprejeti prvi omejevalni ukrepi, do novembra 2013, ko naj bi sporni akti prenehali učinkovati. Tožeča stranka za ta element v tožbi zahteva odškodnino v višini 3.199.257,50 EUR iz naslova nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov, pri čemer navaja, da bo znesek odškodnine iz naslova nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz tovora določen v poznejši fazi postopka. V repliki zahteva odškodnino v višini 1.919.554,50 EUR iz naslova nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov in odškodnino v višini 33.945 milijonov IRR (približno 678.900 EUR) iz naslova nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz tovora.

141 Da bi tožeča stranka dokazala resničnost vseh teh elementov domnevno nastale premoženjske škode, se opira na poročilo SRA. Inštitut SRA v izjavi, priloženi repliki, potrjuje, da je spoštoval načeli neodvisnosti in nepristranskosti, preveril dokaze in upoštevne dokumente ter opravil razgovore z direktorji in pristojnimi organi. Po mnenju tožeče stranke je treba pri dokazovanju izpada dohodka neizogibno izhajati iz razumnih predpostavk.

142 Kar zadeva prvi element domnevno nastale škode, tožeča stranka navaja, da so zneski na njenih računih v Uniji pravno zadostno razvidni iz dokumentov, priloženih tožbi. V poročilu SRA naj bi bil donos, ki bi ga bilo mogoče z zadevnimi zneski ustvariti v Iranu, ocenjen previdno, pri čemer se je za te zneske uporabila 6-odstotna obrestna mera, ki jo je potrdil inštitut SRA.

143 Tožeča stranka v fazi vložitve replike in stališč glede intervencijske vloge vztraja, da ji je bila zaradi sprejetja spornih aktov odvzeta možnost razpolaganja s sredstvi, ki so bila zamrznjena na njenih računih v Uniji, zlasti da bi jih aktivno in donosno reinvestirala v Iranu. Inštitut SRA naj bi svojo oceno oprl na njeno lastno prakso, da tuje valute, s katerimi razpolaga, porabi za sklenitev pogodb o pozavarovanju, izraženih v istih valutah. Poleg tega naj bi bilo v Iranu običajno, da so zavarovalne pogodbe ali računi izraženi v tujih valutah.

144 Kar zadeva drugi element domnevno nastale premoženjske škode, tožeča stranka navaja, da so zneski, ki bi jih morale tri zavarovalnice ali pozavarovalnice nakazati na njene račune v Uniji, razvidni iz dokumentov, priloženih tožbi. Inštitut SRA naj bi jih preveril, preden jih je povzel v poročilu SRA. Izgubljene obresti od teh zneskov naj bi bile izračunane po metodi, ki naj bi bila pojasnjena v navedenem poročilu. Tožeča stranka v fazi vložitve replike in stališč glede intervencijske vloge vztraja, da ji je bila zaradi sprejetja spornih aktov odvzeta možnost razpolaganja s tujimi valutami, ki so ji jih dolgovale tri zavarovalnice ali pozavarovalnice, zlasti da bi jih aktivno in donosno reinvestirala v Iranu.

145 Kar zadeva tretji element domnevno nastale premoženjske škode, tožeča stranka navaja, da obstoj potencialnih dobičkov, izgubljenih zaradi sprejetja spornih aktov, dokazuje dejstvo, da je pred njihovim sprejetjem v Uniji sklenila pogodbe o zavarovanju za prevoz potnikov, kot je navedeno v poročilu SRA in kot dokazuje dobropis, naslovljen na zavarovalnico, ki je priložen tožbi. Izguba takih pogodb v Uniji naj bi bila povezana z navedenimi akti, in ne z ameriško zakonodajo, ki naj bi se uporabljala samo na ozemlju Združenih držav. Ocena števila in vrednosti nesklenjenih pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov, ki temelji na številu in vrednosti predhodno sklenjenih pogodb, naj bi bila vsebovana v navedenem poročilu. Inštitut SRA naj bi v dokumentu, priloženem repliki, potrdil, da je to oceno oprl na „podatke o zavarovalnih policah, sklenjenih v dveh letih pred sprejetjem omejevalnih ukrepov, na podlagi revidiranih finančnih poročil [tožeče stranke] v sodelovanju z [navedeno zavarovalnico]“. V fazi vložitve replike je po navodilih navedenega inštituta upoštevala 40-odstotni odbitek, ki ustreza višini njenih stroškov, od zneska odškodnine, prvotno zahtevane v tožbi, iz naslova nesklenitve pogodb

o zavarovanju za potnike. Kar zadeva nesklenitev pogodb o zavarovanju za prevoz tovora, naj bi ta inštitut znesek škode ocenil z neposredno uporabo 40-odstotnega odbitka, ki ustreza višini njenih stroškov.

146 Svet, ki ga podpira Komisija, vsekakor zanika, da bi tožeča stranka dokazala obstoj vseh treh elementov domnevno nastale premoženjske škode.

147 Svet, ki ga podpira Komisija, izpodbija dokazno vrednost poročila SRA, ker naj ne bi bilo podprto s podrobnimi dokumenti, ki bi jih potrdil neodvisni izvedenec, ki ni povezan s tožečo stranko, kot to določa sodna praksa. Poleg tega naj bi bilo navedeno poročilo sestavljeno v perzijščini, priložen pa naj bi mu bil samo prosti prevod tožeče stranke. Izjava inštituta SRA, s predložitvijo katere je želela tožeča stranka dokazati zanesljivost takega poročila, naj ne bi zadoščala za izpolnitev dokaznih standardov. Tožeča stranka naj ne bi predložila dokazov, na katere naj bi se navedeni inštitut oprl pri sestavi svojega poročila. Ta naj ne bi mogla veljavno zatrjevati, da so ti dokazi zaupni, saj naj iranske določbe o dolžnosti zaupnosti ne bi prevladale nad sodno prakso sodišča Unije, s katero naj bi se zahtevalo, da predloži dokaze o škodi, ki jo zatrjuje, ter vzročni zvezi med to škodo in zatrjevano nezakonitostjo.

148 Kar zadeva prvi element domnevno nastale premoženjske škode, Svet, ki ga podpira Komisija, navaja, da poročilo SRA temelji na navadni domnevi škode, ne da bi bilo pojasnjeno, kako naj bi ta škoda dejansko nastala. Vsebovalo naj ne bi niti pojasnil niti natančne dokumentacije, tako da naj ne bi zadostno dokazovalo obstoja tega elementa. Nemogoče naj bi bilo vedeti, ali se v navedenem poročilu upošteva dejstvo, da so se lahko na računih tožeče stranke v Uniji kopičile obresti. S spornimi akti naj ne bi bilo ovirano izplačilo, temveč samo morebitni dvig takih obresti. Načeloma naj torej tožeči stranki ne bi nastala škoda zaradi izgube zapadlih obresti na njenih računih v Uniji. Tožeča stranka naj ne bi dokazala, da bi bila, če bi lahko zneske, zamrznjene na njenih računih v Uniji, reinvestirala v Iranu, upravičena do 6-odstotne povprečne obrestne mere, to je 19-odstotne kumulirane obrestne mere v treh letih. Upoštevala naj ne bi dejstva, da bi ti zneski, če bi bili pretvorjeni v njeno nacionalno valuto, izgubili vrednost zaradi 57-odstotnega padca vrednosti iranskega riala v primerjavi z eurom med julijem 2010 in novembrom 2013. Tožeča stranka naj ne bi niti dokazala, da bi bila upravičena do 6-odstotne povprečne obrestne mere na računih, izraženih v eurih.

149 Kar zadeva drugi element domnevno nastale premoženjske škode, Svet, ki ga podpira Komisija, zanika, da je tožeča stranka dokazala, da bi lahko dobila plačilo, ki ga zatrjuje v zvezi z zneski, ki naj bi ji jih morale izplačati tri zavarovalnice ali pozavarovalnice. Opira se na iste trditve, kot jih navaja v zvezi z zamrznjenimi sredstvi na računih tožeče stranke v Uniji (točka 148 zgoraj). Opozarja, da dokumenti, ki jih je predložila tožeča stranka, ne vsebujejo nobenih dokazov o zneskih, ki naj bi ji jih domnevno dolgovale vse tri zadevne družbe.

150 Kar zadeva tretji element domnevno nastale premoženjske škode, Svet, ki ga podpira Komisija, navaja, da je, kadar je zatrjevana škoda posledica izgube možnosti za opravljanje špekulativnih poslovnih transakcij kot v obravnavani zadevi, v skladu s sodno prakso zahtevani dokazni standard še posebno visok. Tožeča stranka naj ne bi spoštovala takega dokaznega standarda. Kar zadeva nesklenitev pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov, naj bi o izpadu dohodka, ki naj bi ga utrpela med julijem 2010 in novembrom 2013 in je bil nazadnje ocenjen na 1.919.554,50 EUR, sklepala zgolj na podlagi povprečnega letnega prometa v višini 969.471,97 EUR, ki naj bi ga s to vrsto pogodb ustvarila v dveh predhodnih letih. Vendar naj ne bi predložila pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov, ki naj bi bile sklenjene v letih 2008 in 2009. Dobropis, naslovljen na zavarovalnico v Nemčiji, ki ga je predložila tožeča stranka, naj ne bi dokazoval niti, da je s to družbo sklenila pogodbo v višini zneskov, ki jih zahteva, niti da je bila z njo v dolgoročnem pogodbenem razmerju. Kakor koli že, tožeča stranka naj ne bi upoštevala, da lahko izpad dohodka ustreza zgolj dobičku od prometa, in ne samemu prometu. Ker ni podatkov o stroških tožeče stranke, zlasti tistih v zvezi s pogodbo, ki jo je po svojih trditvah sklenila z zavarovalnico, oziroma ker ni mogoče preveriti zanesljivosti podatkov, poslanih v zvezi s tem, zlasti ker trdi, da njeni stroški znašajo 40 %, naj ne bi bilo mogoče določiti točnega zneska izpada dohodka, ki ga je morda utrpela. Kar zadeva nesklenitev pogodb o zavarovanju za prevoz tovora, naj bi

tožeča stranka o izpadu dohodka, ki naj bi ga utrpela, sklepala zgolj na podlagi zabeležke, ki nima dokazne vrednosti, ker jo je sestavila tožeča stranka sama in ker ni natančna, saj ne vsebuje niti navedb o naravi domnevno oškodovanih zavarovalnih pogodb niti navedb o izpadu dohodka v zvezi s temi pogodbami.

151 Najprej je treba poudariti, da lahko tožeča stranka v okviru te tožbe utemeljeno uveljavlja zgolj premoženjsko škodo, ki se nanaša na obdobje, v katerem so bila njena sredstva zamrznjena zaradi spornih aktov, in sicer obdobje od 27. oktobra 2010 do 15. novembra 2013 (v nadaljevanju: upoštevno obdobje).

152 Ker velik del trditev tožeče stranke v zvezi s premoženjsko škodo temelji na ocenah iz poročila SRA, katerega dokazno vrednost Svet ob podpori Komisije izpodbija, je treba najprej preučiti dokazno vrednost tega poročila.

1) Dokazna vrednost poročila SRA, v katerem je ocenjena domnevno nastala premoženjska škoda

153 Ob neobstoju predpisov Unije o pojmu dokaza je sodišče Unije določilo načelo prostega predlaganja dokazov ali svobode glede dokaznih sredstev, ki ga je treba razumeti kot možnost, da se določeno dejstvo dokaže s kakršnimi koli dokaznimi sredstvi, kot so pričanja, listinski dokazi, priznanja itd. (glej v tem smislu sodbi z dne 23. marca 2000, Met-Trans in Sagpol, C-310/98 in C-406/98, EU:C:2000:154, točka 29, in z dne 8. julija 2004, Dalmine/Komisija, T-50/00, EU:T:2004:220, točka 72, ter sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Archer Daniels Midland/Komisija, C-511/06 P, EU:C:2008:604, točki 113 in 114). Soodnosno s tem je sodišče Unije določilo načelo proste presoje dokazov, v skladu s katerim je odločitev o verodostojnosti ali dokazni vrednosti dokaza prepuščena prepričanju sodišča (sodba z dne 8. julija 2004, Dalmine/Komisija, T-50/00, EU:T:2004:220, točka 72, in sklepni predlogi generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Archer Daniels Midland/Komisija, C-511/06 P, EU:C:2008:604, točki 111 in 112).

154 Za ugotovitev dokazne vrednosti dokumenta je treba upoštevati več elementov, kot so izvor dokumenta, okoliščine njegovega nastanka, njegov prejemnik in vsebina, ter se vprašati, ali se zdi glede na te elemente informacija, ki jo dokument vsebuje, razumna in zanesljiva (sodbi z dne 15. marca 2000, Cimenteries CBR in drugi/Komisija, T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, EU:T:2000:77, točka 1838, ter z dne 7. novembra 2002, Vela in Tecnagrind/Komisija, T-141/99, T-142/99, T-150/99 in T-151/99, EU:T:2002:270, točka 223).

155 V tem okviru je sodišče Unije že ocenilo, da analize, ki jo je predložila tožeča stranka, ni bilo mogoče šteti za nevtralno in neodvisno strokovno mnenje, saj jo je naročila in financirala tožeča stranka sama in je bila narejena na podlagi baz podatkov, ki jih je ta dala na voljo, ne da bi bili pravilnost in upoštevnost teh podatkov kakor koli neodvisno preverjeni (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2011, Siemens/Komisija, T-110/07, EU:T:2011:68, točka 137).

156 Sodišče Unije je prav tako že imelo priložnost potrditi, da ima lahko izvedensko poročilo dokazno vrednost le zaradi svoje objektivne vsebine in da zgolj nedokazana navedba v takem dokumentu sama po sebi ni dokaz (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2004, Valmont/Komisija, T-274/01, EU:T:2004:266, točka 71).

157 V obravnavani zadevi je treba dokazno vrednost poročila SRA presojati z vidika načel, povzetih v točkah od 153 do 156 zgoraj.

158 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bilo poročilo SRA prvotno sestavljeno v perzijščini in da je prevod v jezik postopka, ki ga je predložila tožeča stranka, prosti prevod. V tem smislu Splošno sodišče ni prepričano, ali je prevod navedenega poročila v jezik postopka, ki ga je predložila tožeča

stranka, zvest izvirniku. Poleg tega je to poročilo sestavil subjekt s sedežem v Iranu, inštitut SRA, ki je predstavljen kot uradno javno računovodsko podjetje. Vendar noben dokaz o tem ni bil vložen v spis. Iz prevoda istega poročila v jezik postopka izhaja, da je bila „revizija[, ki jo vsebuje,] opravljena izključno z namenom, da se [tožeči stranki] pomaga oceniti znesek škode, ki ji je nastala“ zaradi spornih aktov. Zadevno poročilo je bilo tako sestavljeno po naročilu tožeče stranke, ki ga je tudi financirala, da bi se v okviru tega spora potrdila obstoj in obseg zatrjevane premoženjske škode. Poleg tega zadevno poročilo, kot izhaja iz njegovega prevoda v jezik postopka, temelji predvsem na dokumentih ali podatkih, ki jih je poslala tožeča stranka. Vseeno je treba poudariti, da dokumenti, ki jih je zagotovila tožeča stranka, niso priloženi poročilu in niso bili predloženi v okviru tega postopka, tako da se Splošno sodišče z njimi ne more seznaniti. Nazadnje, v prevodu zadevnega poročila v jezik postopka je navedeno, da so se upoštevali številčni podatki, ki jih je poslala tožeča stranka, brez „kakršnega koli dokaza, da niso točni“.

159 Čeprav iz prostega prevoda izjave inštituta SRA v jezik postopka izhaja, da naj bi bil ta pooblaščeno javno računovodsko podjetje, ki mora spoštovati načeli neodvisnosti in nepristranskosti, ter naj bi „preveril dokaze in dokumente“, ki jih je poslala tožeča stranka, kot je navedeno tudi v poročilu SRA, je treba opozoriti, da je to izjavo dal izjavitelj, ki potrjuje sam zase, in da ni podkrepljena z nobenim zunanjim elementom, ki bi potrjeval njeno vsebino.

160 Zaradi okoliščin, v katerih je bilo sestavljeno poročilo SRA, in v skladu z načeli, povzetimi v točkah od 153 do 156 zgoraj, je treba biti glede dokazne vrednosti močno previden. Tega ni mogoče šteti za zadosten dokaz njegove vsebine, zlasti kar zadeva obstoj in obseg zatrjevane škode. Kvečjemu bi lahko veljal kot dokaz *prima facie*, ki ga bi bilo treba podkrepiti še z drugimi dokazi.

2) Prvi element domnevno nastale premoženjske škode

161 Čeprav se tožeča stranka pri dokazovanju prvega elementa domnevno nastale premoženjske škode opira na točko 1 poročila SRA, je treba opozoriti, da – kot je bilo poudarjeno že v točki 160 zgoraj – tega poročila ni mogoče šteti za zadosten dokaz njegove vsebine in da ga je treba podkrepiti še z drugimi dokazi.

162 Edini dopustni dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, so dopisi prve banke z dne 6. in 23. avgusta 2010, druge banke z dne 23. avgusta 2010 in 25. aprila 2014 ter tretje banke z dne 28. julija 2010 in 22. aprila 2014, v katerih so navedeni skupni zneski v višini 89.563,02 EUR, 12.853,84 GBP (približno 14.396 EUR) in 2126,51 USD (približno 1828 EUR), ki jih je tožeča stranka položila na račune v Uniji in na katere naj bi se nanašali ukrepi zamrznitve sredstev, ki so bili zoper njo sprejeti od 26. julija 2010. Zdi se, da so na teh dopisih temeljili zneski iz prve preglednice, povzete v točki 1 poročila SRA. Potrjujejo tudi, da so zahteve za prenos sredstev, ki jih je tožeča stranka na navedene banke naslovila poleti 2010, te banke zavrnile zaradi ukrepov zamrznitve sredstev, ki so bili zoper njo sprejeti od 26. julija 2010.

163 Svet ni izpodbijal zneskov iz dopisov, omenjenih v točki 161 zgoraj, vendar v bistvu opozarja, da tožeča stranka ni pravno zadostno dokazala niti tega, da ti zneski v upoštevnem obdobju niso prinesli nobenih obresti, niti tega, da bi ji ti zneski, če bi jih bilo mogoče prenesti v Iran, v upoštevnem obdobju prinesli 6-odstotne letne obresti. Komisija je v točki 11(i) intervencijske vloge tudi opozorila, da „priloge od A.12 do A.14 [k tožbi] dajejo negotovo in nepopolno sliko o različnih transakcijah in stanju na računih“.

164 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so informacije v dopisih, omenjenih v točki 161 zgoraj, podobne navadnim izjavam zadevnih bank. Čeprav so te izjave dale banke, za katere so prav tako veljali omejevalni ukrepi, vseeno niso brez vsakršne dokazne vrednosti, saj so natančne, obrazložene in tehtne. V teh izjavah so namreč navedeni številke računov ter natančni in razmeroma skromni zneski na dan 6. avgusta 2010 v zvezi s prvo banko iz točke 162 zgoraj, na dan 20. marca 2013 v zvezi

z drugo banko iz točke 162 zgoraj in na dan 20. marca 2014 v zvezi s tretjo banko iz točke 162 zgoraj. Poleg tega je treba trditev Komisije, da so zadevni zneski negotovi, vzeti z določeno mero previdnosti glede na dejstvo, da so sredstva tožeče stranke ostala trajno zamrznjena od 27. julija 2010 do 18. oktobra 2015, ko je bilo ime tožeče stranke izbrisano s spornih seznamov, in dejstvo, da razen kopičenja obresti niti nobeni tretji osebi niti tožeči stranki po sprejetju prvih omejevalnih ukrepov zoper tožečo stranko ni bilo treba izvajati nakazil na te račune. Poleg tega zahteve za prenos sredstev, ki jih je tožeča stranka naslovila na drugo in tretjo od zgoraj navedenih bank, potrjujejo, da so bili enaki zneski, kot so bili navedeni marca 2013 ali marca 2014, na računih tožeče stranke že poleti 2010.

165 Glede na to bi morali biti izjave, navedene v poročilu SRA, in dopisi, omenjeni v točki 161 zgoraj, podkrepljeni še z drugimi dokazi, da bi se lahko šteli za zadosten dokaz o prvem elementu domnevno nastale premoženjske škode.

166 Samo na podlagi dokazov, kot so izpiski ali pogodbe o računih iz upoštevnega obdobja, bi bilo namreč Splošno sodišče lahko prepričano, da se sredstva na zadevnih računih v celotnem upoštevnem obdobju niso spreminjala in da ta sredstva v istem obdobju niso prinesla nobenih obresti. V dopisih prve in tretje od bank, navedenih v točki 162 zgoraj, ni nobenih informacij v zvezi z obrestmi. Čeprav je v dopisu druge banke, omenjene v točki 162 zgoraj, z dne 25. aprila 2014 navedeno, da do 20. marca 2014 na račune niso bile vplačane obresti oziroma da so bile vplačane le zanemarljive obresti, poleg tega ni pojasnjeno, od katerega datuma so bile te obresti izračunane. Sredstva, ki so bila v upoštevnem obdobju na računih tožeče stranke v Uniji, in informacije v zvezi z morebitnimi obrestmi, ki so s temi sredstvi nastale v istem obdobju, pa so bile bistvene informacije za oceno prvega elementa domnevno nastale premoženjske škode.

167 Opozoriti je treba, da bi bilo treba predložiti dopustne dokaze o tem, da bi s sredstvi na računih tožeče stranke v Uniji, če bi jih bilo mogoče v upoštevnem obdobju prenesti v Iran, nastale 6-odstotne letne obresti. Dopisi, omenjeni v točki 161 zgoraj, ne vsebujejo nobenih informacij v zvezi s tem. Dejstvo, da je v poročilu SRA uporabljena taka obrestna mera, ki je v drugi preglednici, povzeti v točki 1 navedenega poročila, predstavljena kot „povprečna letna obrestna mera za devizne račune“, ne zadostuje, saj to poročilo samo po sebi ni zadosten dokaz njegove vsebine.

168 Tožeča stranka torej ni izpolnila svojega dokaznega bremena v zvezi s prvim elementom domnevno nastale premoženjske škode, ki ustreza izgubi obresti, ki naj bi jih tožeča stranka lahko prejela, če bi v Iran prenesla in tam obogatila sredstva, ki so bila na njenih računih v Uniji.

169 V teh okoliščinah je treba zavrniti predlog tožeče stranke za povračilo domnevno nastale premoženjske škode, kar zadeva prvi element te škode.

3) Drugi element domnevno nastale premoženjske škode

170 Čeprav se tožeča stranka pri dokazovanju drugega elementa domnevno nastale premoženjske škode opira na točko 2 poročila SRA, je treba opozoriti, da tega poročila ni mogoče šteti za zadosten dokaz njegove vsebine in da ga je treba podkrepiti še z drugimi dokazi.

171 Edini dopustni dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s tem, so izpisek stanja na računu prve zavarovalnice in pozavarovalnice, v katerem je naveden skupni znesek, dolgovan tožeči stranki, v višini 1.053.268,62 EUR na dan 1. aprila 2014, bremepis v znesku 189.547,60 EUR, ki ga je tožeča stranka navedeni družbi izdala 20. aprila 2009, izpisek stanja na računu druge zavarovalnice in pozavarovalnice v perzijščini, bremepis v znesku 265.444,21 EUR, ki ga je tožeča stranka zoper zadnjenavedeno družbo izdala 5. decembra 2009, izpisek stanja na računu tretje zavarovalnice in pozavarovalnice, v katerem je naveden skupni znesek, dolgovan tožeči stranki, v višini 1.344.859,30 EUR na dan 30. septembra 2014,

ter dopis in elektronska sporočila, ki jih je zadnjenavedena družba poslala tožeči stranki, z dne 25. novembra 2010 ter 2. in 8. oktobra 2012, v katerih je navedeno, da ni mogoče oziroma je težko izvesti plačila v korist tožeče stranke zaradi sankcij, sprejetih zoper njo.

172 Svet, ki ga podpira Komisija, zanika, da bremepisa in izpiski stanja na računu, ki jih je predložila tožeča stranka, zadostujejo kot dokaz o znesku sredstev, ki naj bi ji jih dolgovale zadevne tri zavarovalnice in pozavarovalnice ter katerih plačilo naj bi bilo zamrznjeno zaradi spornih aktov. Poleg tega meni, da tožeča stranka ni pravno zadostno dokazala, da bi ji ta sredstva, če bi jih bilo mogoče prenesti v Iran, v upoštevnem obdobju prinesla 6-odstotne letne obresti.

173 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da izpisek stanja na računu druge zavarovalnice in pozavarovalnice iz točke 171 zgoraj ni dokaz, ki bi ga lahko Splošno sodišče upoštevalo, ker je sestavljen v perzijščini in ker ni bil predložen prevod v jezik postopka, to je angleščino. Natančneje, ker so bile številke, uporabljene v tem dokumentu, perzijske, se z njimi ni mogoče seznaniti in jih primerjati s številkami, povzetimi v pisanjih tožeče stranke. Zato je treba temu dokumentu odreči vsakršno dokazno vrednost.

174 Izpiska stanja na računih prve in tretje zavarovalnice in pozavarovalnice iz točke 171 zgoraj sta bila sestavljena 1. aprila oziroma 30. septembra 2014, iz nobene navedbe v teh izpiskih pa ni mogoče zanesljivo razbrati, da se nanašata izključno na terjatve ali dolgove med vsako od treh zavarovalnic in pozavarovalnic ter tožečo stranko, ki naj bi nastali v upoštevnem obdobju, in sicer med 27. oktobrom 2010 in 15. novembrom 2013. Zato je treba ugotoviti, da ti dokumenti niso zadosten dokaz o sredstvih, ki jih tožeči stranki dolgujejo navedene zavarovalnice in pozavarovalnice ter katerih plačilo naj bi bilo zamrznjeno zaradi spornih aktov.

175 Bremepisa, ki ju je tožeča stranka izdala prvi in drugi zavarovalnici in pozavarovalnici iz točke 171 zgoraj, sta z dne 20. aprila oziroma 5. decembra 2009 in se nujno nanašata na terjatve, nastale pred upoštevnim obdobjem, v katerem so sporni akti imeli učinke. Ti dokumenti torej ne potrjujejo sredstev, ki jih tožeči stranki dolgujejo navedene zavarovalnice in pozavarovalnice ter katerih plačilo naj bi bilo zamrznjeno zaradi spornih aktov.

176 Nazadnje, v dopisu in elektronskih sporočilih, ki jih je tretja zavarovalnica in pozavarovalnica iz točke 171 poslala tožeči stranki, ni omenjen znesek, ki bi ga navedena družba dolgovala zadnjenavedeni. Zato ti dokumenti ne potrjujejo sredstev, ki jih tožeči stranki dolguje navedena zavarovalnica in pozavarovalnica ter katerih plačilo naj bi bilo zamrznjeno zaradi spornih aktov.

177 Kakor koli že, nobeden od dokumentov, omenjenih v točkah od 173 do 176 zgoraj, ne vsebuje informacij v zvezi z možnostjo, ki naj bi jo imela tožeča stranka, da od teh sredstev dobi 6-odstotne letne obresti, če bi jih lahko prenesla v Iran. Kot pa je bilo navedeno že v točki 167 zgoraj, v zvezi s tem v spisu manjkajo nekateri dodatni dopustni dokazi.

178 Tožeča stranka torej ni izpolnila svojega dokaznega bremena v zvezi z drugim elementom domnevno nastale premoženjske škode, ki ustreza izgubi obresti, ki naj bi jih tožeča stranka lahko prejela, če bi prejela, prenesla v Iran in tam obogatila sredstva, ki naj bi ji jih dolgovale tri zavarovalnice in pozavarovalnice.

179 V teh okoliščinah je treba zavrniti predlog tožeče stranke za povračilo domnevno nastale premoženjske škode, kar zadeva drugi element te škode.

4) Tretji element domnevno nastale premoženjske škode

180 Čeprav se tožeča stranka pri dokazovanju tretjega elementa domnevno nastale premoženjske škode opira na točko 3 poročila SRA, je treba opozoriti, da tega poročila ni mogoče šteti za zadosten dokaz njegove vsebine in da ga je treba podkrepiti še z drugimi dokazi.

181 Edina dopustna dokaza, ki ju je tožeča stranka predložila v zvezi s tem, sta dobropis v znesku 76.187,65 EUR, ki je bil za zavarovalnico izdan 24. aprila 2010, in interni dopis v perzijščini z dne 14. aprila 2014, ki ga je sestavil direktor za pravne in pogodbene zadeve ter mu je priložen prosti prevod v jezik postopka.

182 Svet, ki ga podpira Komisija, v bistvu meni, da dokumenti, ki jih je predložila tožeča stranka, ne dokazujejo obstoja uveljavljenega in trajnega pogodbenega razmerja v višini zneskov, ki jih terja.

183 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je dobropis, ki ga je tožeča stranka izdala eni od zavarovalnic z dne 20. aprila 2010 in se nanaša na izvedbo programa potovalnih zavarovanj v obdobju pred upoštevnim obdobjem, v katerem so sporni akti imeli učinke. V tem dokumentu ni nobenih navedb o tem, da naj bi se program potovalnih zavarovanj, na katerega se nanaša, po obdobju izvajanja, ki je v njem omenjeno, nadaljeval ali podaljšal, zlasti med celotnim upoštevnim obdobjem. Ta dokument torej ne dokazuje izpada dohodka, ki ga je tožeča stranka utrpela zaradi nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov in tovora ter naj bi bil povezan z omejevalnimi ukrepi, ki so bili zoper tožečo stranko sprejeti v spornih aktih.

184 Poleg tega je mogoče dopisu z dne 14. aprila 2014, ki ga je sestavil direktor za pravne in pogodbene zadeve tožeče stranke, kot takemu priznati zgolj majhno dokazno vrednost, ker je bil zgolj prosto preveden in ker ga je sestavila stranka, ki se nanj sklicuje v podporo svojim predlogom. Kakor koli že, iz prostega prevoda tega dopisa izhaja, da „na podlagi kratke preiskave škoda, ki jo je družba utrpela (premije) zaradi omejevalnih ukrepov, ki jih je v večmesečnem obdobju sprejela Evropska unija, znaša 56.601.043.645 [IRR (približno 1.132.020 EUR)]“. Taka izjava je preveč nejasna in nenatančna, da bi bilo mogoče ugotoviti, da je tožeča stranka v upoštevnem obdobju zaradi nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov in tovora dejansko utrpela izpad dohodka, ki naj bi bil povezan s sprejetjem spornih aktov, v višini zneskov, navedenih v njenih pisanjih.

185 Tožeča stranka torej ni izpolnila svojega dokaznega bremena, da bi pravno zadostno dokazala tretji element domnevno nastale premoženjske škode, ki ustreza izpadu dohodka, ki naj bi ji nastal zaradi nesklenitve pogodb o zavarovanju za prevoz potnikov in tovora.

186 V teh okoliščinah je treba zavrniti predlog tožeče stranke za povračilo domnevno nastale premoženjske škode, kar zadeva tretji element te škode.

187 Zato se, ne da bi bilo treba obravnavati pogoj glede obstoja vzročne zveze, predlog tožeče stranke za povrnitev premoženjske škode v celoti zavrne.

188 Glede na vse zgoraj navedene ugotovitve je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

189 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

190 V skladu s členom 138(1) istega poslovnika institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Iran Insurance Company nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasil Svet Evropske unije.

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. decembra 2018.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 2

II. Postopek in predlogi strank 4

III. Pravo 6

A. Pristojnost Splošnega sodišča 6

B. Dopustnost tožbe 7

C. Dopustnost dokazov, priloženih repliki, in predlog tožeče stranke, naj se ji dovoli predložitev dodatnih dokazov med postopkom 9

D. Vsebinska presoja 11

1. Zatrjevana nezakonitost 11

a) Pravna pravila, katerih kršitev se zatrjuje 12

b) Vprašanje, ali je namen pravnih pravil, katerih kršitev se zatrjuje, dati pravice posameznikom 13

c) Vprašanje, ali je Svet storil dovolj resno kršitev pravnih pravil, katerih kršitev se zatrjuje . 13

2. Zatrjevana škoda in obstoj vzročne zveze med nezakonitostjo očitanega ravnanja in to škodo 14

a) Domnevna nepremoženjska škoda 15

b) Domnevna premoženjska škoda 17

1) Dokazna vrednost poročila SRA, v katerem je ocenjena domnevno nastala premoženjska škoda 20

2) Prvi element domnevno nastale premoženjske škode 21

3) Drugi element domnevno nastale premoženjske škode 22

4) Tretji element domnevno nastale premoženjske škode 23

Stroški 24